

for folketinget, kommer ind og deltager i folketingsarbejdet måske i gennemsnit 10 eller 20 dage om året, tilføjer de friske og levende synsvinkler på de mange sager, som er under behandling. Stedfortræderdeltagelse i folketingsarbejdet knytter også mere varigt nye kontakter ud til livet uden for folketinget som følge af, at de, der har været inde i kortere perioder som stedfortrædere og måske kan forvente genindkaldelse, får en meget bedre forståelse for folketingsarbejdets vilkår og dermed også en bedre mulighed for som udenforstående at etablere fastere bånd til folketingsarbejdet.

b. Den gældende forretningsorden bærer i høj grad præg af at være udtænkt i blokpolitikens periode. Dengang da folketingets medlemmer stort set stod over for hinanden i to fast sammensvejede blokke, var det meget godt med, at man bare havde nogle få repræsentanter fra hver af de to sider til stede. Ved mere betydende udvalgsmøder var det i og for sig ret ligegyldigt med alle de andre folketingsmedlemmer. Med den lykkelige bevægelighed, som nu er kommet i vælgermasserne, og hvor folketingets medlemmer ikke med så stor sikkerhed som tidligere kan gå ud fra, at man nok genvælges år efter år og årti efter årti, er der opstået stor tilskyndelse til for det enkelte folketingsmedlem at sætte sig grundigt ind i en række sager, også selv om de vedrører udvalgsområder, som han ikke normalt beskæftiger sig med. Det er derfor vigtigt, at ethvert folketingsmedlem kan følge folketingets behandling af enhver sag, han ønsker at beskæftige sig med, i alle dens faser, og at han derfor kan få lejlighed til at give møde i alle udvalg. Videre er det vigtigt for disses arbejde, at repræsentanter for samtlige partigrupper i folketinget overalt har mulighed for at være til stede.

c. De paragraffer, som regulerer arbejdet i folketingssalen, er i for høj grad præget af svundne tiders uforsonlighed over for en virkelig opposition. Det er fundamentalt for ethvert levedygtigt parlament, at der vises udstrakt grad af tolerance over for selv små mindretal. Skal folketinget rettes op, bør der derfor ikke være regler om, at man uden videre kan afvise at behandle eller stemme om de af mindretallene fremsatte forslag, ligesom taletidsbegrænsningerne m. v. ikke bør være så rigoristiske over for mindretallet,

som man tidligere har været tilbøjelig til. Selvfølgelig må parlamentet have et selvforsvarsberedskab over for den rene obstruktion, men den nytænkning, som er så vigtig for samfundets trivsel, kommer nu engang meget hyppigt fra de partigrupperinger, som i hvert tilfælde igennem en årrække repræsenterer mindretallets synspunkter, og her kan det ikke være rigtigt, at forretningsordens bestemmelser beskytter det gamle flertals irritation og bekvemmelighedsønsker om at blive fri for at blive informeret om og skulle foretage seriøse behandlinger og overvejelser af, hvad der fremkommer fra nye mindretal.

d. Som samfundet har udviklet sig, er det for at opretholde folketingets reelle bevillingskontrol sikkert nødvendigt at overflytte forskellige funktioner fra administration til folketingets regie. Eksempelvis kan nævnes det arbejde, der i øjeblikket foregår i justitsministeriets lovkontor, revisionsdepartementerne, tilrettelæggelsen af en hensigtsmæssig EDB-udvikling og spørgsmålet om fordeling af de skatteyderfinansierede forskningsopgaver. Omvendt henhører der nu under folketinget en række arbejdsopgaver, som muligt bør nedlægges, såsom ombudsmandsinstitutionen, partistøtteordningen, Nordisk Råd, informationssekretæren og Interparlamentarisk Union samt NATO-parlamentarikerudvekslingen. Disse spørgsmål drøftes imidlertid formentlig bedst som enkeltsager i form af forslag til ny lovgivning eller folketingsbeslutninger, men i det omfang resultatet bliver ændringer i de bestående forhold, vil det selvsagt påvirke arbejdsgangen i folketinget og muligt kræve ændringer i forretningsordenen. Også ud over §§ 45 og 46.

e. Billiontab er påført det danske samfund som følge af det samspil mellem forskelligartede regelkomplekser, som har spillet domnansflertallet i folkevalgte forsamlinger i hænderne på offentligt ansatte, akademikere og skrivebordsbeskæftigede. Nogle af disse ulyksalige regler har relation til folketingets arbejdsgang. Den hviler på lovforslag, noter, betænkninger osv. i kancellisprog. Det sluger enormt med tid at forsøge at fordøje, hvad ministerierne producerer af papirer. Virkningen bliver, at folketingsmedlemmer uden akademisk uddannelse eller kontorbaggrund ikke får den fornødne tid til fornuftig